

ἀπὸ τὴν εὐδαιμονίαν πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τὴν διαφθείρῃ καὶ τὸν κωλύει ἀπὸ τοῦ νὰ ὑπερεπιθυμῇ μόνον ἐκεῖνο, ὅπερ ἤθελεν αἰσχυρῆ ἢ ἀγαπήσῃ. Ὅταν δὲ ἡ Τύχη καταθλίβῃ τοῦναντίον ψυχὴν τινα ὑποτεταγμένην εἰς τοὺς ἀγίους αὐτῆς νόμους, τότε ἐξαιρέτως, τότε αὐτὴ εἶναι στερεώτατον δι' αὐτὴν ὑποστήριγμα. Αὐτῇ, μὴ διατάττουσα οὐδὲ ἀπαιτοῦσα τὴν ἀναισθησίαν, ἢ ἡ φύσις εὐτυχῶς καθιστᾷ ἡμῖν ἀδύνατον, μᾶς διδίσκει νὰ ὑποφέρωμεν τὰ δεινὰ, συγχωροῦσα εἰς ἡμᾶς νὰ λυπώμεθα δι' αὐτὰ καὶ καταβαίνουσα εἰς τὰς κατεσπαραγμένας καρδίας, εἰρηνεύει τὰς δοιμείας των λύπας παρουσιάζουσα εἰς αὐτάς ἐσχάτην τινα ἐλπίδα σωτηρίας, καὶ μὴ ἐξελείφουσα ἀπὸ τῆς ψυχᾶς των τὴν τρυφεράν καὶ ἀγαπητὴν ἀνάμνησιν, ἣτις τὰς κίμει νὰ ὑποφέρωσι καὶ νὰ ζῶσι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΚΙΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Ἐν τινι ἐσχάτως δημοσίᾳ ὁμιλίᾳ, ἐν Βερολίῳ, ὁ ἐντριβῆς Αἰγυπτιολόγος καθηγητῆς Παῦλος Κάσσελ μέγα ἐνδιαφέρον διήγγειρεν ἐν τῷ πολυπληθεῖ καὶ ἐκλεκτῷ ἀκροατηρίῳ πραγματευθεὶς διὰ μακρῶν τὸ περὶ Σφιγγὸς ζήτημα, πρᾶγματευθεὶς διὰ μακρῶν τὸ περὶ Σφιγγὸς ζήτημα, νέα ὅλως προσθεὶς εἰς τὰ τέως περὶ αὐτῆς γνωστά. Ἀρχαῖοι καὶ νέοι συγγραφεῖς, εἶπε, κῦρος ἔχοντες, ὡς ὁ Πλούταρχος καὶ ὁ Λίβιος, ὀρθῶς ἐγνωμοδότησαν ὅτι ἡ Σφιγὶς ἀνήκει εἰς τὴν θεολογίαν τῶν Αἰγυπτίων καὶ ὠνόμασαν αὐτὴν ἐν σάρκωσιν τοῦ αἰνίγματος. Ἐκ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς θεωρεῖ αὐτὴν ὡς παράστασιν συμβολικὴν τοῦ Φωτὸς καὶ τοῦ Δικαίου, καὶ δὴ ἡ μὲν κεφαλὴ παριστᾷ τὴν Ἀγάπην, τὸ Φῶς, τὸ δὲ σῶμα εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ, ὑπὸ ἀνθρωπίνην δηλ. μορφήν, ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς· πολλάκις παριστᾷ κεφαλὴν κριοῦ ἢ ἰέρακος· ὅπως δὴποτε τὸ σῶμα εἶνε πάντοτε λέοντος. Ὁ λέων παρ' Αἰγυπτίους δὲν ἦτο ὡς παρ' Ἑλλῆσι σύμβολον τῆς θηριώδους καταστροφῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἱερὸν ζῶον· καὶ τοῦτο, διότι τοῦ ἀστερίσμου λέοντος ἐν τῷ οὐρανῷ κυριεύοντος, ὁ Νεῖλος ἐπληθύνει, ὅπερ ἦν πρὸς τοὺς Αἰγυπτίους ἀρχὴ νέας ζωῆς. Ὅπου ἐτίθετο τὸ τῆς Σφιγγὸς ἀγαλμα, ἐδείκνυε τὴν πρὸς τινα ναὸν ἄγουσαν, πολλάκις δὲ μεταξὺ τῶν σκελῶν αὐτῆς ἐτήρουν οἱ Αἰγύπτιοι γαῖσκον, συμβολικῶς δὲ